

Artist movies:

11.30 am – 12.45 pm

EN

Wendelien van Oldenborgh "Two Stones", 2019, engl. Untertitel, 61:15 min

Artist Wendelien van Oldenborgh's film presents two characters - the Bauhaus-trained architect Lotte Stam-Beese and the writer, editor, and the civil rights activists Hermine Huiswoud. Both Stam-Beese's ideas about housing and Huiswoud's struggles for racial and class equality were developed through a relationship to communism. Though they never met, both women experienced life in the Soviet Union in the early 1930s and ended up influencing public discourse in the Netherlands in the 1950s. The film focuses on two locations: The constructivist neighborhood of KhtZ (a Tractor Plant) in Kharkiv, Ukraine - for which Stam-Beese was part of the Soviet design team in the 1930s- and the 1950s Pendrecht district in Rotterdam that incorporated Stam-Beese's ideas about urban development. The film superimposes these two locations as well as both women's legacies—showing resonances and dissonances in their ideals and life experiences.

TH

เวนเดเลียน ฟาน โอลเดนบอร์ค (Wendelien van Oldenborgh) "Two Stones" (หินสองก้อน), ค.ศ. 2019, คำบรรยายอังกฤษ, ความยาว 61:15 นาที

ภาพยนตร์ของศิลปินหญิง เวนเดเลียน ฟาน โอลเดนบอร์ค นำเสนอบุคคลสองท่านคือ ลอทเท สตัม-บีเส (Lotte Stam-Beese) สถาปนิกหญิง กับ แฮร์มีเน ฮิวสเวาด์ นักเขียนหญิง บรรณาธิการ และนักต่อสู้เพื่อสิทธิพลเมือง ทั้งสองท่านมีแนวคิดในการสร้างสรรค์งานบนแนวทางเดียวกันซึ่งมีที่มาจากลัทธิสังคมนิยม

ขณะที่ สตัม-บีเส ทุ่มหาความคิดให้กับการออกแบบตึกสูงและอาคารที่พักอาศัยสำหรับชุมชน

ฮิวสเวาด์ก็กำลังต่อสู้ เพื่อความเสมอภาคทางชนชาติและสังคม

แม้ทั้งสองท่านไม่เคยรู้จักกันเป็นส่วนตัว แต่ต่างก็เคยใช้ชีวิตอยู่ในสหภาพโซเวียตช่วงต้นทศวรรษ 1930 จนต่อมาในทศวรรษ 1950 ทั้งสองก็ได้กลายมาเป็นบุคคลที่ส่งอิทธิพลต่อการปะทะสังสรรค์ทางสังคมในเนเธอร์แลนด์ ภาพยนตร์เรื่องนี้แสดงสถานที่สองแห่งคือ

ย่านก่อสร้างสถาปัตยกรรมในช่วงทศวรรษ 1930 ที่ตั้งอยู่รอบๆ โรงงานผลิตรถไฟและเครื่องยนต์ที่มีชื่อย่อว่า ChTS ในเมืองคาร์เคียฟ ยูเครน ที่ซึ่ง สตัม-บีเส ในฐานะที่เป็นหนึ่งในสมาชิกสหสถาปนิกชาวโซเวียต ร่วมออกแบบอาคารในโครงการนี้

ย่านที่สองคือโครงการก่อสร้างสถาปัตยกรรมย่านเพนเดรคท์ (Pendrecht) ในช่วงทศวรรษ 1950 ในเมืองรอตเทอร์ดัม เนเธอร์แลนด์

ภาพยนตร์เรื่องนี้เสนอภาพตัดสลับระหว่างสถานที่สองแห่งนี้ไปพร้อมๆ กับเสนอมรดกผลงานของสตรีสองท่าน โดยไม่ลืมบอกเล่าถึงความสอดคล้อง ความขัดแย้งไม่ลงตัว ทั้งในเชิงอุดมการณ์และประสบการณ์ชีวิตที่ทั้งคู่ได้เผชิญ

2 pm – 2.30 pm

EN

Zvi Efrat "The Most Beautiful Campus in Africa", 2018, engl. Untertitel, 25:34 min

In his film *The Most Beautiful Campus in Africa*, architect and architectural historian Zvi Efrat documents the planning and design of the University of Ife campus (now known as Obafemi Awolowo University) in Nigeria, by the Israeli architect Arie Sharon. Founded in 1960 in protest against British colonial education policy, the University of Ife was the first post-independence university in Nigeria to possess an architecture faculty. Arie Sharon, who trained at Bauhaus Dessau, worked at the architects' office of Hannes Meyer before returning to Palestine in 1931. In 1948 he was appointed head of Israel's State Planning Authority. His involvement with the Ife campus from 1960 until the mid 1980s was part of Israel's development aid program in Sub-Saharan Africa. Sharon's adaptation of Brutalist idioms to the local Yoruba culture and his radical interpretation of British Tropical Architecture, created a rare example of climatically sustainable open structures.

TH

ซวี เอฟราท (Zvi Efrat) "The Most Beautiful Campus in Africa" (วิทยาเขตที่สวยงามที่สุดในแอฟริกา) ปี 2018, คำบรรยายภาษาอังกฤษ, ความยาว 25:34 นาที

ในภาพยนตร์เรื่อง "The Most Beautiful Campus in Africa" (วิทยาเขตที่สวยงามที่สุดในแอฟริกา) สถาปนิกและนักประวัติศาสตร์ด้านสถาปัตยกรรม ซวี เอฟราท (Zvi Efrat) นำเสนอสารคดี การวางแผน และออกแบบวิทยาเขตของมหาวิทยาลัย Ife (ชื่อปัจจุบัน Obafemi Awolowo University) ในไนจีเรีย ซึ่งรังสรรค์โดย อารีเอห์ ชารอน (Arie Sharon) สถาปนิกชาวอิสราเอล

โครงการก่อสร้างเริ่มขึ้นในปีค.ศ. 1960 ด้วยรูปแบบที่ด้านระบบการศึกษาภายใต้การปกครองอาณานิคมของอังกฤษ มหาวิทยาลัย Ife ถือเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกที่สร้างขึ้นหลังจากไนจีเรียประกาศอิสรภาพ หลุดพ้นจากเครื่องจักรภาพ พร้อมกับการก่อตั้งคณะสถาปัตยกรรมขึ้นมา

อารีเอห์ ชารอน เป็นนักศึกษาเก่าของสถาบันศิลปะเบาเฮาส์ที่เมืองเดสเซา (Bauhaus Dessau) เขาทำงานให้กับสำนักงานสถาปนิกของ ฮันเนส ไมเออร์ (Hannes Meyer) จนถึงปีค.ศ. 1931 ก่อนที่เขาจะกลับคืนสู่ปาเลสไตน์

ต่อมาในปีค.ศ. 1948 เขาได้รับแต่งตั้งเป็นผู้อำนวยการสำนักผังเมืองของอิสราเอล

งานวางผังและออกแบบก่อสร้างวิทยาเขต Ife ดำเนินขึ้นในช่วงปีค.ศ. 1960 ถึงกลางปีค.ศ. 1980 โครงการนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการช่วยเหลือเพื่อพัฒนาประเทศในแอฟริกาตะวันออก โดยการสนับสนุนของอิสราเอล

ชารอนนำรูปทรงสถาปัตยกรรมสายแข็ง (Brutalist Architecture เบ่งบานในช่วงทศวรรษที่ 50 จนถึงกลางทศวรรษที่ 70) มาปรับให้เข้ากับรูปแบบศิลปะวัฒนธรรมของชาวโยรูบาในไนจีเรีย อีกทั้งกระทำการตีความรูปทรงสถาปัตยกรรมเขตร้อนขึ้นที่ชาวอังกฤษนิยมสร้างเสียใหม่จนไม่เหลือเค้าเดิมอีกด้วย ผลงานสถาปัตยกรรมของเขาจึงถือเป็นตัวอย่างที่หายากของโครงสร้างแบบเปิดที่ยั่งยืนคงทนเหมาะสมกับสภาพอากาศของภูมิภาคนี้

4 pm – 5.30 pm

EN

Otolith Group "O Horizon", 2018, engl. Untertitel, 90 min.

The Otolith Group's work *O Horizon*, was researched and filmed on the Visva-Bharati campus, Santiniketan, at Sriniketan and in the surrounding area of Birbhum in West Bengal. It stages moments from Rabindranath Tagore's extensive environmental pedagogy as a series of portraits, moods, studies and sketches that allude to what might be described as a 'Tagorean cosmopolitics.' Drawing on the theories and practices of dance and song developed by Tagore as well as the murals, sculpture, painting and drawing created by artists such as K.G. Subramanyan, Benode Behari Mukherjee, Nandalal Bose and Ramkinkar Baij, whose work shaped the ethos of generations of Indian modernists - *O Horizon* combines elements of dance, song and music to assemble a 'structure of feeling' of the Tagorean imagination for the 21st Century.

**กลุ่มโอโทลิท (Otolith Group) "O Horizon" (โอ้ ขอบฟ้าไกล), ค.ศ. 2018, คำบรรยาย
ภาษาอังกฤษ, ความยาว 90 นาที**

กลุ่มโอโทลิท เข้าไปสำรวจวิจัยและถ่ายทำภาพยนตร์ในวิทยาเขตของมหาวิทยาลัยวิศภารดี ศานตินิเกตัน ที่ศรีนิเกตัน และพื้นที่โดยรอบในเขต Bhirbhum ในรัฐเบงกอลตะวันตก จนกลายมาเป็นภาพยนตร์วิดีโอชื่อ "O Horizon" (โอ้ ขอบฟ้าไกล) ทางกลุ่มลำดับฉากภาพต่างๆ จากโลกแห่งการสอนและการเรียนรู้อันกว้างไกลของท่าน รพินทรนาถ ฐากูร เสียใหม่ และใช้การถ่ายภาพบุคคล อารมณ์และบรรยากาศ อีกทั้งภาพร่าง เพื่อกำหนดสิ่งที่อาจเรียกได้ว่า เป็นชุมชนพลเมืองโลกในอุดมคติของท่านฐากูร เริ่มจากทฤษฎีของท่านฐากูร สู่ภาพเด่นรำ ร้องเพลง รวมทั้งภาพวาดฝาผนัง งานประติมากรรม งานจิตรกรรม และภาพวาด สร้างสรรค์โดยหลากหลายศิลปิน เช่น KG Subramanyan, Benode Behari Mukherjee, Nandalal Bose และ Ramkinkar Baij ผู้มีอิทธิพลต่อศิลปินอินเดียยุคใหม่หลายรุ่นต่อมา ภาพยนตร์ยังผสมผสานด้วยองค์ประกอบของฉากเด่นรำ ฉากร้องเพลง และเสียงดนตรี เพื่อเติมเต็ม "โครงสร้างทางอารมณ์ความรู้สึก" ตามจินตนาการของท่านฐากูร ให้กับผู้คนในศตวรรษที่ 21

7 pm – 8 pm

EN

Kader Attia "The Body´s Legacies, Part 1: The Objects", Engl. mit franz. Untertitel und Franz. mit engl. Untertitel, 58:16 min.

Kadar Attia's film addresses the fraught issue of cultural transfer during the age of colonialism, seeking to highlight two aspects of these debates. One is the never-ending process of appropriation and re-appropriation that takes place between cultures and the other is the complexity surrounding demands for restitution. *The Post-Colonial Body Part 1: The Objects* deals critically with histories in which colonising powers or missionaries removed objects from non-Western societies and transported them to Western countries, where they have entered private and public collections and have often been presented from a purely Western scholarly perspective. It also explores the subsequent response of these previously colonised cultures, and their wish to have such works returned.

TH

**คาแดร์ อัลทียา (Kader Attia) "The Body´s Legacies, Part 1: The Objects", (มรดก
ตัวตน ตอนที่ 1: วัตถุ), เสียงภาษาอังกฤษ คำบรรยายภาษาฝรั่งเศส, เสียงภาษาฝรั่งเศส คำ
บรรยายภาษาอังกฤษ, ความยาว 58:16 นาที**

งานภาพยนตร์ของอัลทียา มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเข้าครอบครองทางวัฒนธรรมในช่วงลัทธิล่าอาณานิคม อัลทียาเสนอเรื่องนี้ในสองประเด็นด้วยกัน ประเด็นแรกคือ การเข้าครอบครองและการเข้าครอบครองซ้ำ ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องระหว่างวัฒนธรรม ประเด็นที่สองคือ ความซับซ้อนในการเรียกร้องเอาคืน

ผลงานชื่อ *The Post-Colonial Body Part 1: The Objects* เป็นผลสะท้อนจากการเข้าไปสำรวจประวัติศาสตร์ กรณีตัวแทนของอำนาจอาณานิคมหรือพวกมิชชันนารีได้ฉกฉวยวัตถุออกไปจากดินแดนที่ไม่ใช่ตะวันตก แล้วนำเข้าไปยังสังคมตะวันตก ที่นั่นมันถูกสะสมไว้ ทั้งในคอลเลกชันส่วนตัวและสาธารณะ และมักจะถูกนำเสนอจากมุมมองเชิงวิทยาศาสตร์ตามแบบอย่างของโลกตะวันตกเพียงด้านเดียว ในขณะที่ตัวภาพยนตร์ก็ได้แสดงให้เห็นถึงปฏิกิริยาตอบโต้จากผู้คนในประเทศที่เป็นอดีตอาณานิคม ซึ่งตั้งข้อเรียกร้องให้มอบวัตถุเหล่านั้นกลับคืนมา